

ພຣະທຳດານເຢືອນ - ເລກທີໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບ

ການຕີຄວາມໝາຍຂອງ ເອເຊກຽນ 37 ແລະຄວາມກ່ຽວພັນຂອງມັນຕໍ່ຍຸກສຸດທ້າຍ

Jeff Pippenger

2024-03-21

ຫຼັງຈາກທີ່ເອເຊກຽນໄດ້ພັນລະນາຂະບວນການທີ່ສອງຊາດຈະກາຍເປັນໜຶ່ງດຽວແລ້ວ, ຕໍ່ມາທ່ານຈິງຈັງວ່າຊາດນັ້ນຈະຖືກປົກຄອງໂດຍກະສັດດາວິດ, ແລະວ່າພຣະອົງຈະຊົງເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບພວກເຂົາ ແລະວ່າພະພັກຂອງພຣະອົງຈະຢູ່ກັບພວກເຂົາ.

ແລະພວກເຂົາຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ຕົນເອງເປັນມົນທົນອີກດ້ວຍຮູບເຄົ້າລົບຂອງພວກເຂົາ ຫຼືດ້ວຍສິ່ງອັນໜ້າກຽດຊັງຂອງພວກເຂົາ ຫຼືດ້ວຍການລ່ວງລະເມີດໃດໆຂອງພວກເຂົາ; ແຕ່ເຮົາຈະຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກບັນດາບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງພວກເຂົາທັງປວງ ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດບາບໃນບ່ອນນັ້ນ ແລະເຮົາຈະຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ສະອາດ; ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈະເປັນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ ແລະເຮົາຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ. ແລະດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາຈະເປັນກະສັດເໜືອພວກເຂົາ; ແລະພວກເຂົາທຸກຄົນຈະມີຜູ້ລ້ຽງພຽງຜູ້ດຽວ: ພວກເຂົາຈະດຳເນີນຕາມຄຳພີພາກສາຂອງເຮົາດ້ວຍ ແລະຮັກສາກົດເກນຂອງເຮົາ ແລະປະຕິບັດຕາມ. ແລະພວກເຂົາຈະອາໄສຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາໄດ້ໃຫ້ແກ່ຢາໂຄບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ ຊຶ່ງບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຈົ້າເຄີຍອາໄສຢູ່; ແລະພວກເຂົາຈະອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນ ຄືພວກເຂົາເອງ ແລະລູກຫຼານຂອງພວກເຂົາ ແລະລູກຫຼານຂອງລູກຫຼານຂອງພວກເຂົາຕະຫຼອດໄປ; ແລະດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາຈະເປັນເຈົ້ານາຍຂອງພວກເຂົາຕະຫຼອດໄປ. ຍັງກວ່ານັ້ນ ເຮົາຈະເຮັດພັນທະສັນຍາແຫ່ງສັນຕິສຸກກັບພວກເຂົາ; ມັນຈະເປັນພັນທະສັນຍາລົ້ນດອນກັບພວກເຂົາ: ແລະເຮົາຈະຈັດຕັ້ງພວກເຂົາ ແລະເພີ່ມພູນພວກເຂົາ ແລະຈະຕັ້ງສະຖານບໍລິສຸດຂອງເຮົາໄວ້ໃນທຳມະກາງພວກເຂົາເປັນນິດ. ພັນລະພັກຂອງເຮົາຈະຢູ່ກັບພວກເຂົາດ້ວຍ: ແທ້ຈິງ ເຮົາຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ ແລະພວກເຂົາຈະເປັນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ. ແລະບັນດາປະຊາຊາດຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາຄືພຣະເຢໂຫວາ ຜູ້ຊຳລະອົດສະຣາເອນໃຫ້ບໍລິສຸດ ເມື່ອສະຖານບໍລິສຸດຂອງເຮົາຢູ່ໃນທຳມະກາງພວກເຂົາເປັນນິດ. ເອເຊກຽນ 37:23-28.

ບົດທີ່ສາມສິບເຈັດຂອງເອເຊກຽນ ກຳລັງນຳສະເໜີການອະທິບາຍຢ່າງລະອຽດຫຼາຍເກືອບທຸກດ້ານ ກ່ຽວກັບການປະທັບຕາຂອງຄົນຫນຶ່ງແສນສີໝືນສີພັນ. ໄມ້ເທົ້າສອງອັນທີ່ຈະກາຍເປັນຊາດດຽວ ເມື່ອຄວາມເປັນພຣະຖືກຮວມເຂົ້າກັບຄວາມເປັນມະນຸດ, ແລະພວກເຂົາຈະມີກະສັດອົງດຽວປົກຄອງເຫນືອພວກເຂົາ. ຊາດດຽວນັ້ນຄືຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າໃນວັນສຸດທ້າຍ, ຜູ້ຊົງເປັນຄົນຫນຶ່ງແສນສີໝືນສີພັນ. ໄມ້ເທົ້າສອງອັນນັ້ນ ຄືສອງຊ່ວງເວລາແຫ່ງການກະຈັດກະຈາຍຂອງອານາຈັກພາກເໜືອ ແລະອານາຈັກພາກໃຕ້ຂອງອິສະຣາເອນ. ໄມ້ເທົ້າສອງອັນນັ້ນ ຄືຜູ້ທີ່ໄປໄລະບຸວ່າເປັນ "ກາຍ," ໃນຂະນະທີ່ທ່ານກ່າວວ່າພຣະຄຣິດວ່າເປັນ "ສີສະ" ຂອງກາຍນັ້ນ. ເອເຊກຽນລະບຸ "ສີສະ" ຂອງໄປໄລນັ້ນວ່າເປັນ "ກະສັດດາວິດ," ແລະລະບຸ "ກາຍ" ວ່າເປັນ "ຊາດດຽວ."

ໃນຂ່າວສານທີ່ໄດ້ຖືກຈັດສົ່ງໃຫ້ແກ່ Adventism ໃນປີ 1856, ດັ່ງທີ່ຖືກສະແດງໄວ້ໃນຊຸດບົດຄວາມທີ່ຍັງບໍ່ສຳເລັດກ່ຽວກັບ "ເຈັດເວລາ" ໂດຍ Hiram Edson ໃນປີ 1856, Edson ໄດ້ອ້າງເຖິງຄຳພະຍາກອນໃນອົດສະຢາ ບົດທີ 7 ກ່ຽວກັບຫຼັກສຳຫຼັບ ວ່າເປັນຈຸດອ້າງອີງຕາມພຣະຄຳພີສຳລັບຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງທັງສອງໄລຍະຂອງເຈັດເວລາ. ຄຳພະຍາກອນເວລາຫຼັກສຳຫຼັບນັ້ນຖືກຈັດວາງໄວ້ໃນບໍລິບົດອັນເປັນປັດສະໜາ

ຄ້າຍຄືກັບຂໍ້ຄວາມໃນພຣະທຳພຣະນິມົດທຳກ່າວວ່າ, “ຜູ້ໃດມີຫຼູກຈົ່ງຟັງ.” ຖ້າທ່ານມີຕາທຶສາມາດມອງເຫັນ ແລະມີຫຼູທຶສາມາດເຂົ້າໃຈ, ໃນຂໍ້ຄວາມນັ້ນມີສິ່ງໜຶ່ງທີ່ອັດສະຈັນຢ່າງຍິ່ງ.

ເພາະຫົວໜ້າຂອງຊີໂຣຍຄື ດາມາເຊັກ, ແລະຫົວໜ້າຂອງດາມາເຊັກຄື ເຣຊິນ; ແລະພາຍໃນຫົກສິບຫ້າປີ ເອຟຣາອິມຈະຖືກທຳລາຍຈົນບໍ່ເປັນຊົນຊາດອີກຕໍ່ໄປ. ແລະຫົວໜ້າຂອງເອຟຣາອິມຄື ສະມາເຣຍ, ແລະຫົວໜ້າຂອງສະມາເຣຍຄື ບຸດຂອງເຣມາລີຢາ. ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອ, ແນ່ນອນພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກສະຖາປະນາໃຫ້ໝັ້ນຄົງ. ເອຊາຍາ 7:8, 9.

ຄຳພະຍາກອນຫົກສິບຫ້າປີໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນໃນປີ 742 ກ່ອນ ຄ.ສ., ແລະພາຍໃນຫົກສິບຫ້າປີນັ້ນ, ສິບເກົ້າປີຕໍ່ມາໃນປີ 723 ກ່ອນ ຄ.ສ., ອານາຈັກຝ່າຍເໜືອຂອງອິດສະຣາເອນຖືກອັດຊີໂຣຍນຳໄປເປັນຊະເລື້ອ, ແລະເມື່ອປີເຫຼົ່ານັ້ນສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 677 ກ່ອນ ຄ.ສ., ມານາເຊໄດ້ຖືກນຳໄປເປັນເຊື້ອໂດຍບາບີໂລນ. ຫົກສິບຫ້າປີ ເຫຼົ່ານັ້ນຍັງໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ດ້ວຍໃນການສຳເລັດຂອງຈຸດສິ້ນສຸດແຫ່ງການກະຈັດກະຈາຍຂອງສອງປະຊາຊາດ, ຊຶ່ງຈະກາຍເປັນໄມ້ທ້ອນດຽວໃນຄຳບັນຍາຍຂອງເອເຊກຽນ. ພວກມັນໄດ້ໝາຍເຖິງປີ 1798, 1844 ແລະ 1863 ຕາມລຳດັບ. ໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີທຶບຶງຊີ້ກ່າວສານທີ່ຖືກປະຕິເສດໃນປີ 1863 ນັ້ນ ມີການເປີດເຜີຍທາງຄຳພະຍາກອນອັນພິເສດຢູ່ ຊຶ່ງເປັນກອບທີ່ຄຳພະຍາກອນນັ້ນຖືກບັນຈຸໄວ້.

ນີ້ແມ່ນການເປີດເຜີຍວ່າ “ຫົວ” ຂອງປະເທດໜຶ່ງແມ່ນນະຄອນຫຼວງຂອງມັນ, ແລະ “ຫົວ” ຂອງນະຄອນຫຼວງກໍຄືກະສັດ. ມັນໄດ້ຈັດໃຫ້ມີພະຍານສອງປະການແກ່ການເປີດເຜີຍນີ້, ແລ້ວຈຶ່ງນຳຄຳພະຍາກອນແລະການເປີດເຜີຍທັງໝົດໄປສູ່ຂັ້ນສູງດ້ວຍຖ້ອຍຄຳອັນເປັນບົດສະໜາວ່າ, “ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ຍອມເຊື່ອ, ແນ່ນອນພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກສະຖາປະນາໃຫ້ໝັ້ນຄົງ.” ຖ້າທ່ານບໍ່ເຊື່ອວ່າກະສັດເປັນຫົວ ແລະວ່າຫົວແມ່ນນະຄອນຫຼວງ, ແລ້ວທ່ານຈະບໍ່ຖືກສະຖາປະນາໃຫ້ໝັ້ນຄົງ.

ຊາດຂອງເອເຊກຽນ

ທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍການນຳໄມ້ທັງສອງອັນຂອງອານາຈັກຝ່າຍເໜືອແລະຝ່າຍໃຕ້ມາເຊື່ອມຕໍ່ກັນນັ້ນ ຈະຕ້ອງມີກະສັດອົງໜຶ່ງ ຊຶ່ງເປັນສີ່ສະ ຊຶ່ງເປັນນະຄອນຫຼວງຂອງຊາດນັ້ນ. ຂໍ້ຄວາມຕອນທ້ອງໜົດໃນເອເຊກຽນກ່າວເຖິງລັກສະນະໃນເຊື້ອຄຳພະຍາກອນຂອງການປະທັບຕາຄົນໜຶ່ງແສນສີໝັ້ນສີພັນຄົນ ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນເຖິງການນຳພຣະພາວະມາຮ່ວມເປັນອັນໜຶ່ງກັບມະນຸດ ໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງການເປົ່າແກຄັ້ງທີຈັດຂອງອິສະລາມ ໃນວິບັດປະການທຶສາມ.

ວັນເວລາແຫ່ງການເປົ່າແກຄັ້ງທີຈັດ ໃນພຣະນິມົດ ບົດທຶສິບ ໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນເມື່ອຈະບໍ່ມີ “ເວລາອີກຕໍ່ໄປ,” ຊຶ່ງຄືວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ເມື່ອທູດສະຫວັນອົງທຶສາມມາເຖິງ. ໃນຈຸດນັ້ນ ໂຢຮັນໄດ້ປະສົບຄວາມຂົມຂຶ້ນແຫ່ງວັນທີນັ້ນ, ແລະໃນຂະນະນັ້ນເອງທ່ານໄດ້ຖືກບອກໃຫ້ວັດພຣະວິຫານ, ແຕ່ໃຫ້ລະເວັ້ນປະຫວັດສາດແຫ່ງໜຶ່ງຜົນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີຂອງການຢຽບຢູ່ພຣະວິຫານ ແລະພົບບໍລິວານລົງ, ເພາະວ່າໄລຍະເວລານັ້ນໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ຄົນຕ່າງຊາດ.

ແລະທູດສະຫວັນອົງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຢູ່ເທິງທະເລແລະເທິງແຜ່ນດິນ ໄດ້ຍົກມືຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ ແລະໄດ້ສຳບານໂດຍພຣະອົງຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ເປັນນິດນິດລັດດອນ ຜູ້ຊົງສ້າງສະຫວັນ ແລະສົ່ງສາລະພັດທຶຍູໃນນັ້ນ ແລະແຜ່ນດິນໂລກ ແລະສົ່ງສາລະພັດທຶຍູໃນນັ້ນ ແລະທະເລ ແລະສົ່ງສາລະພັດທຶຍູໃນນັ້ນ ວ່າ ຈະບໍ່ມີການຊັກຊ້າອີກຕໍ່ໄປ: ແຕ່ໃນວັນເວລາແຫ່ງສຽງຂອງທູດສະຫວັນອົງທີ່ຈັດ ເມື່ອທ່ານຈະເລີ່ມເປົ່າແກ ຄວາມລັກລັບຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະສຳເລັດ ຕາມທຶພຣະອົງໄດ້ຊົງປະກາດໄວ້ແກ່ບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ຄືພວກຜູ້ພະຍາກອນ. ແລະສຽງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຈາກສະຫວັນນັ້ນ ໄດ້ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າອີກ ແລະກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງໄປເອົາໜັງສືນ້ອຍທີ່ເປີດຢູ່ໃນມືຂອງທູດສະຫວັນຜູ້ທີ່ຢູ່ເທິງທະເລແລະເທິງແຜ່ນດິນ.”

ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປາກົດທູດສະຫວັນນັ້ນ ແລະໄດ້ກ່າວແກ່ທ່ານວ່າ, “ຂໍໜັງສືນ້ອຍນັ້ນແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ.” ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, “ຈົ່ງຮັບໄປ ແລະກິນມັນເສຍ; ແລະມັນຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານຂອງເຈົ້າຂົມ,

ແຕ່ໃນບາງຂອງເຈົ້າມັນຈະຫວານເໝືອນນ້ຳເຜີ້ງ." ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບໜັງສືນີ້ອອກຈາກມືຂອງທູດສະຫວັນ ແລະໄດ້ກິນມັນ; ແລະໃນບາງຂອງຂ້າພະເຈົ້າມັນຫວານເໝືອນນ້ຳເຜີ້ງ; ແລະທັນທີຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກິນມັນ, ທ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຂົມ. ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, "ເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງພະຍາກອນອີກ ຕໍ່ໜ້າຊົນຊາດຫຼາຍປະຊາຊົນ, ຫຼາຍປະເທດ, ຫຼາຍພາສາ, ແລະຫຼາຍກະສັດ." ແລະໄມ້ອັນໜຶ່ງຄ້າຍຄືຄັນໄມ້ໄດ້ຖືກປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ; ແລະທູດສະຫວັນໄດ້ຍືນຍົງໂດຍກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງລຸກຂົນ ແລະວັດພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ, ແທ່ນບູຊາ, ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ນະມັດສະການຢູ່ໃນນັ້ນ. ແຕ່ລານຊົນນອກຊື່ງຢູ່ນອກພຣະວິຫານນັ້ນ ຈົ່ງປະໄວ້ເສຍ ແລະຢ່າວັດມັນ; ເພາະວ່າມັນໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ພວກຄົນຕ່າງຊາດແລ້ວ: ແລະເຂົາທັງຫຼາຍຈະຢຽບຢູ່ນະຄອນບໍລິສຸດຢູ່ໃຕ້ຕົນເປັນເວລາສິບສອງເດືອນ." ພຣະນິມິດ 10:5–11:2.

ພຣະວິຫານທີ່ໃຢຣັນຈະຕ້ອງວັດໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ນັ້ນ ແມ່ນພຣະວິຫານທີ່ມີຜູ້ນະມັດສະການ "ຢູ່ໃນນັ້ນ." ລານຊົນນອກຈະຕ້ອງຖືກປະໄວ້. ພຣະວິຫານທີ່ມີແທ່ນບູຊາ ແລະທີ່ຍັງມີຜູ້ນະມັດສະການຢູ່ໃນນັ້ນດ້ວຍ ແມ່ນຫ້ອງບໍລິສຸດໃນສະຖານນະມັດສະການສະຫວັນ. ໃນລານຊົນນອກມີແທ່ນບູຊາຢູ່ແທ້, ແຕ່ສິ່ງນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກປະໄວ້; ດັ່ງນັ້ນ ແທ່ນບູຊາອີກແທ່ນດຽວໃນສະຖານນະມັດສະການຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍຄືແທ່ນເຄື່ອງຫອມ ຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ໃນຫ້ອງບໍລິສຸດ. ໃນເມື່ອທູດສະຫວັນອົງທີສາມມາເຖິງໃນປີ 1844, ຊຶ່ງເປັນແບບ ຍ່າງລ່ວງໜ້າແຫ່ງການມາເຖິງຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງເວລາຂອງການປະທັບຕາ ໃນວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001, ພຣະວິຫານນັ້ນປະກອບດ້ວຍພຽງສອງຫ້ອງເທົ່ານັ້ນ.

ສະຖານທີ່ບໍລິສຸດເປັນສັນຍາລັກຂອງຄຣິດຕະຈັກ ຊຶ່ງໂປໂລໄດ້ລະບຸວ່າເປັນກາຍ, ແລະສະຖານທີ່ບໍລິສຸດທີ່ສຸດເປັນສັນຍາລັກຂອງສ່ວນຫົວຂອງກາຍນັ້ນ. ສະຖານທີ່ບໍລິສຸດເປັນສັນຍາລັກຂອງມະນຸດສະພາບ, ແລະສະຖານທີ່ບໍລິສຸດທີ່ສຸດເປັນສັນຍາລັກຂອງພຣະລັກສະນະແຫ່ງພຣະເຈົ້າ. ແທ່ນບູຊາ, ແລະຄວັນທີ່ວອຍຂຶ້ນຈາກແທ່ນບູຊາ, ຊຶ່ງລອຍຂຶ້ນແລະເຂົ້າໄປໃນສະຖານທີ່ບໍລິສຸດທີ່ສຸດ, ເປັນຕົວແທນຂອງຈຸດທີ່ມະນຸດສະພາບເຊື່ອມຕໍ່ກັບພຣະລັກສະນະແຫ່ງພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດຊາດຈະເຂົ້າໄປໃນສະຖານທີ່ບໍລິສຸດທີ່ສຸດໄດ້ກໍ່ແຕ່ໂດຍຄວາມເຊື່ອ, ແຕ່ປະສົບການຂອງຜູ້ສັດຊືນັ້ນຕັ້ງຢູ່ໃນສະຖານທີ່ບໍລິສຸດ.

ທີນັ້ນ ພວກເຂົາຈະຕ້ອງກິນພຣະວັຈນະຂອງພຣະເຈົ້າ ດັ່ງທີ່ຖືກເປັນສັນຍາລັກໂດຍເຂົ້າຈີທີ່ວາງຢູ່ເທິງໂຕເຂົ້າຈີສະແດງພັກ. ທີນັ້ນ ພວກເຂົາຈະຕ້ອງໃຫ້ແສງສະຫວ່າງຂອງຕົນສອງສະຫວ່າງຕໍ່ໜ້າມະນຸດທັງຫຼາຍ ແລະຖວາຍພຣະສິລິດແດ່ພຣະບິດາຜ່າຍສະຫວັນຂອງຕົນ ດັ່ງທີ່ຖືກເປັນສັນຍາລັກໂດຍຄັນປະທັບເຈັດກົງ ຊຶ່ງພວກເຮົາໄດ້ຮັບແຈ້ງວ່າເປັນຕົວແທນຂອງຄຣິດຕະຈັກ. ທີນັ້ນ ພວກເຂົາຈະຕ້ອງເຊື່ອມສຳພັນກັບພຣະພາບ ໃນຂະນະທີ່ຄຳອະທິຖານຂອງພວກເຂົາລອຍຂຶ້ນໄປພ້ອມກັບຄຸນຄວາມດີຂອງພຣະຄຣິດ ເຂົ້າສູ່ການສະຖິດຢູ່ອັນແທ້ຈິງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ຈາກປີ 1798 ຫາ 1844, ພຣະຜູ້ຊົງເປັນສະຖາປະນິກແຫ່ງພຣະວິຫານໄດ້ຍົກຕັ້ງພຣະວິຫານແຫ່ງມະນຸດຂຶ້ນ ຊຶ່ງພຣະອົງມີພຣະປະສົງຈະນຳມາປະສານເຂົ້າກັບພຣະວິຫານແຫ່ງພຣະລັກສະນະພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ມະນຸດໄດ້ກະບົດ. ນັບແຕ່ປີ 2001 ເປັນຕົ້ນມາ, ພຣະອົງກຳລັງຍົກຕັ້ງພຣະວິຫານແຫ່ງມະນຸດຂຶ້ນອີກຄັ້ງ, ຊຶ່ງຖືກແທນໂດຍຄັນຈຳນວນຫນຶ່ງແສນສີ່ຫນ້າສີພັນ. ຕາມພຣະທຳເອເຊກຽນ, "ກະສັດດາວິດ" ຈະປົກຄອງແຫນືອຊາດນັ້ນ, ຊຶ່ງຖືກປ່ຽນຈາກຫຸບເຂົ້າແຫ່ງກະດູກແຫ້ງຕາຍຂອງລາໂອດໄຊຍ ໃຫ້ກາຍເປັນກອງທັບອັນເຂັ້ມແຂງ ຊຶ່ງຖືກຍົກຂຶ້ນເປັນທຸງສັນຍານໃນເວລາທີ່ກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາເຖິງໃນໄວງນີ້.

ອານາຈັກທາງໃຕ້ຄື ຢູດາ ແມ່ນບ່ອນທີ່ນະຄອນຫຼວງ ເຢຣູຊາເລັມ ຕັ້ງຢູ່ ແລະຊົນຊາດ, ກະສັດ ແລະນະຄອນຫຼວງ ເປັນຕົວແທນຂອງ “ຫົວ.” ແນ່ນອນ ຖ້າທ່ານເຊື່ອ ທ່ານຈະໄດ້ຮັບການສະຖາປະນາໃຫ້ໝັ້ນຄົງ. ໃນຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງອານາຈັກທາງເໜືອ ແລະອານາຈັກທາງໃຕ້ນັ້ນ, ຢູດາແມ່ນ “ຫົວ,” ເພາະເປັນບ່ອນທີ່ນະຄອນຫຼວງຕັ້ງຢູ່ ແລະເປັນນະຄອນທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເລືອກໄວ້ເພື່ອປະທັບພຣະນາມຂອງພຣະອົງ. ອານາຈັກທາງເໜືອແມ່ນ “ຮ່າງກາຍ”. ເນື່ອງຈາກການຫັນໄປຈາກພຣະເຈົ້າຂອງ ໂຊໂລໂມນ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຍົກຄູ່ຕໍ່ຕ້ານຂຶ້ນມາຕໍ່ຕ້ານ ໂຊໂລໂມນ. ໜຶ່ງໃນຄູ່ຕໍ່ຕ້ານເຫຼົ່ານັ້ນຄື ເຢໂຣໂບອາມ, ຜູ້ຊົງໄດ້ກາຍເປັນກະສັດອົງທຳອິດຂອງອານາຈັກອິດສະຣາເອນທາງເໜືອທີ່ຖືກແບ່ງອອກ.

ແລະ ເຢໂຣໂບອາມ ບຸດຂອງ ເນບາດ, ຊາວເອຟຣາທາຈາກເຊເຣດາ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງ ໂຊໂລໂມນ, ຜູ້ທີ່ມີນາດາຂອງເຂົາຊື່ ເຊຣອາ, ເປັນແມ່ໝ້າຍ, ແມ່ນວ່າເຂົາເປັນເຮືອນໄດ້ຍົກມືຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກະສັດ. ແລະ ນີ້ແມ່ນເປັນເຫດທີ່ເຂົາໄດ້ຍົກມືຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ກະສັດ: ໂຊໂລໂມນໄດ້ສ້າງ ມົນລີ, ແລະໄດ້ສ້ອມແບ່ງຮອຍແຕກຮ້າວແຫ່ງນະຄອນຂອງ ດາວິດ ບໍດາຂອງພະອົງ. ແລະ ຊາຍຄົນນີ້ຄື ເຢໂຣໂບອາມ ເປັນຄົນກ້າຫານມືຟິມີ; ແລະ ເມື່ອ ໂຊໂລໂມນ ເຫັນຊາຍໜຸ່ມນັ້ນວ່າເປັນຄົນຂະຫຍັນໝັ້ນພຽນ, ພະອົງຈຶ່ງຕັ້ງເຂົາໃຫ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງເໜືອວຽກງານທັງໝົດຂອງວົງຕະກູນ ໂຢເຊັບ. ແລະ ຢູ່ໃນເວລານັ້ນ, ເມື່ອ ເຢໂຣໂບອາມ ອອກໄປຈາກ ເຢຣູຊາເລັມ, ອາຣີຢາ ຜູ້ພະຍາກອນຊາວຊີໂລ ໄດ້ພົບເຂົາໃນທາງ; ແລະ ທ່ານໄດ້ນຸ່ງເຄື່ອງນຸ່ງໃໝ່ຜົນໜຶ່ງ; ແລະ ຄົນທັງສອງຢູ່ຕາມລຳພັງໃນທົ່ງນາ: ແລະ ອາຣີຢາ ໄດ້ຈັບເຄື່ອງນຸ່ງໃໝ່ທີ່ຢູ່ເທິງຕົນຂອງທ່ານ, ແລະ ຈົກມັນອອກເປັນສົບສອງທ່ອນ: ແລະ ທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ ເຢໂຣໂບອາມ ວ່າ, “ຈົ່ງເອົາໄປສົບທ່ອນ; ເພາະພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າແຫ່ງ ອິສະຣາເອນ ຕັດຕັ້ງນີ້ວ່າ, ເບື້ອງແມ່, ເຮົາຈະຈົກລາຊະອານາຈັກອອກຈາກມືຂອງ ໂຊໂລໂມນ, ແລະ ຈະໃຫ້ສົບເຜົາແກ່ເຈົ້າ: (ແຕ່ເຂົາຈະມີຢູ່ເຜົາໜຶ່ງ ເພາະເຫັນແກ່ ດາວິດ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ, ແລະ ເພາະເຫັນແກ່ ເຢຣູຊາເລັມ, ນະຄອນທີ່ເຮົາໄດ້ເລືອກອອກຈາກບັນດາເຜົາທັງຫມົດຂອງ ອິສະຣາເອນ:)

ເພາະວ່າເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ປະຖົມເຮົາ ແລະໄດ້ນະມັດສະການອັດຊະໂຕເຮັດ ນາງພຣະຂອງຊາວຊີໂລ, ເຄໂມດ ພຣະຂອງຊາວໂມອາບ, ແລະມົນໂຄມ ພຣະຂອງຊາວອາໂມນ, ແລະບໍ່ໄດ້ດຳເນີນໃນທາງຂອງເຮົາ ເພື່ອກະທຳສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນສາຍຕາຂອງເຮົາ ແລະຮັກສາກົດເກນແລະຄຳຕັດສິນຂອງເຮົາ ເໝືອນດັ່ງດາວິດບໍດາຂອງເຂົາໄດ້ກະທຳ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ ເຮົາຈະບໍ່ເອົາລາຊະອານາຈັກທັງໝົດອອກຈາກມືຂອງເຂົາ; ແຕ່ເຮົາຈະໃຫ້ເຂົາເປັນເຈົ້ານາຍຕະຫລອດວັນທັງຫລາຍແຫ່ງຊີວິດຂອງເຂົາ ເພາະເຫັນແກ່ດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ ຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ເລືອກໄວ້ ເພາະວ່າເຂົາໄດ້ຮັກສາບັນຍັດແລະກົດເກນຂອງເຮົາ. ແຕ່ເຮົາຈະເອົາລາຊະອານາຈັກອອກຈາກມືຂອງບຸດຊາຍຂອງເຂົາ ແລະຈະມອບໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ຄີສິບເຜົາ. ແລະແກ່ບຸດຊາຍຂອງເຂົາ ເຮົາຈະໃຫ້ໜຶ່ງເຜົາ ເພື່ອດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາຈະມີແສງສະຫວ່າງຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາສະເໝີໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ເມື່ອຊົງເຮົາໄດ້ເລືອກໄວ້ສຳລັບໃຫ້ນາມຂອງເຮົາສະຖິດຢູ່ທົນນັ້ນ. 1 ກະສັດ 11:26–36.

ຊາດທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນເມື່ອເອເຊກຽນໄດ້ນຳໄມ້ສ້ອງອັນມາລວມເຂົ້າກັນ ຈະຕ້ອງມີ “ດາວິດ” ເປັນກະສັດ, ແລະດາວິດໄດ້ປົກຄອງຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ຊົງເປັນນະຄອນຫຼວງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໃຫ້ຕັ້ງພຣະນາມຂອງພຣະອົງໄວ້. ຊົນເຜົາທັງສົບທາງເໜືອເປັນສັນຍາລັກຂອງກາຍ, ແລະນະຄອນເຢຣູຊາເລັມເປັນສັນຍາລັກຂອງສີສະ. ເນື່ອງດ້ວຍບາບຂອງມານາເຊ, ຢູດາຈຶ່ງຖືກກວາດໄປເປັນເຊື້ອຢູ່ບາບໂລນໃນປີ 677 ກ່ອນ ຄ.ສ., ອັນເປັນການເລີ່ມຕົ້ນຂອງການກະຈັດກະຈາຍ “ເຈດຕະນາ” ທີ່ຕໍ່ຕ້ານອານາຈັກຝ່າຍໃຕ້. ໃນເວລານັ້ນ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງປະຕິເສດນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.

ແຕ່ເຖິງບານນັ້ນ

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຍັງບໍ່ໄດ້ຫັນອອກຈາກຄວາມເດືອດດານແຫ່ງພຣະພໍ່ໃໝ່ຂອງພຣະອົງ
ທພຣະພໍ່ໃໝ່ນັ້ນໄດ້ລັກຂຶ້ນຕໍ່ຢູດາ ເພາະການຍົວຍຸທັງປວງທຶນານາເຊໄດ້ຍົວພຣະອົງ.

ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕັດວ່າ,

“ເຮົາຈະຍ້າຍຢູດາອອກໄປຈາກສາຍພຣະເນດຂອງເຮົາເໝືອນດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຍ້າຍອົດສະຣາເອນອອກໄປ

ແລະຈະຖິ້ມເມືອງນີຄີເຢຣູຊາເລັມທີ່ເຮົາໄດ້ໄລືກໄວ້ ແລະພຣະນິເວດທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວວ່າ,

‘ນາມຂອງເຮົາຈະຢູ່ຫຼິ້ນ.’” 2 ກະສັດ 23:26, 27

ໃນ “ພຣະນິເວດ” ທີ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມນັ້ນ ທພຣະອົງຊົງເລືອກວາງພຣະນາມຂອງພຣະອົງໄວ້,
ແລະນະຄອນກັບພຣະນິເວດນັ້ນກໍໄດ້ຖືກປະຖົມ, ແຕ່ໃດຍຸດາກາຣຢາໄດ້ມີຄຳສັນຍາໄວ້ວ່າ
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງເລືອກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມອີກຄັ້ງໜຶ່ງ.

ແລ້ວທູດສະຫວັນຂອງພຣະຢາເວໄດ້ຕອບວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າອົງພຣະຜູ້ເປັນຈອມໂຍທາ,

ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງເມດຕາກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ຫົວເມືອງທັງໝົດຂອງຢູດາ

ຊົງພຣະອົງຊົງພຣະພໍ່ໃໝ່ຕໍ່ມາໄດ້ເຈັດສິບປີນີ້ ອີກດົນບານໃດ?”

ແລະພຣະຢາເວໄດ້ຕອບທູດສະຫວັນຜູ້ທີ່ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍຖ້ອຍຄຳອັນດີ ແລະ ຖ້ອຍຄຳອັນປອບໂຍນ.

ດັ່ງນັ້ນທູດສະຫວັນຜູ້ທີ່ສືບສານກັບຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, “ຈົ່ງປະກາດເຖິດ ໂດຍກ່າວວ່າ,

ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຕັດດັ່ງນີ້ວ່າ: ເຮົາມີຄວາມຫວັງແຫນກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະ

ສີໂອນດ້ວຍຄວາມຫວັງແຫນຢ່າງຍິ່ງ. ແລະເຮົາໂກດຮ້າຍຢ່າງຫນັກຕໍ່ບັນດາປະຊາຊາດທີ່ຢູ່ຢ່າງສະບາຍໃຈ;

ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ໂກດພຽງແຕ່ເລັກນ້ອຍ

ແຕ່ພວກເຂົາກໍໄດ້ຊ່ວຍສົ່ງເສີມໃຫ້ຄວາມທຸກລຳບາກນັ້ນຮ້າຍແຮງຂຶ້ນ. ເພາະສະນັ້ນ

ພຣະຢາເວຕັດດັ່ງນີ້ວ່າ: ເຮົາໄດ້ກັບຄືນມາຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມດ້ວຍຄວາມເມດຕາ;

ພຣະນິເວດຂອງເຮົາຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນນັ້ນ,” ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາຕັດດັ່ງນັ້ນ, “ແລະ

ສາຍວັດຈະຖືກຂົງອອກເທິງກຸງເຢຣູຊາເລັມ.”

ຈົ່ງຮູ້ວ່າປະກາດອີກວ່າ, ພຣະເຢໂຫວາຈອມໂຍທາຕັດດັ່ງນີ້ວ່າ: ນະຄອນທັງໝົດຂອງເຮົາ

ຈະແຜ່ກວ້າງອອກໄປອີກໂດຍຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ; ແລະພຣະເຢໂຫວາຈະປອບໂຍນຊື່ໂອນອີກ,

ແລະຈະຊົງເລືອກເຢຣູຊາເລັມອີກ. ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຍັກຕາຂຶ້ນແລະເຫັນ, ແລະເບິ່ງແມ, ມີເຂົ້າສີເຂົ້າ.

ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວແກ່ທູດສະຫວັນຜູ້ທີ່ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ສົ່ງເຫລົ້ານີ້ແມ່ນຫຍັງ?

ແລະທ່ານໄດ້ຕອບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ສົ່ງເຫລົ້ານີ້ຄືເຂົ້າທີ່ໄດ້ກະຈັດກະຈາຍຢູດາ, ອີສຣາເອນ, ແລະເຢຣູຊາເລັມ.

ແລ້ວພຣະເຢໂຫວາກໍຊົງສຳແດງຊ່າງຟີມີສີຄືນແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ. ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຖາມວ່າ,

ຄົນເຫລົ່ານັ້ນມາເພື່ອກະທຳອັນໃດ? ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວວ່າ, ເຫລົ່ານັ້ນຄືເຂົ້າທີ່ໄດ້ກະຈັດກະຈາຍຢູດາ,

ຈົນບໍ່ມີຜູ້ໃດຍົກຫົວຂຶ້ນໄດ້; ແຕ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ມາເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຂົ້າເຫລົ່ານັ້ນຫວາດຫວັນ,

ເພື່ອຂັບໄລ່ເຂົ້າຂອງບັນດາປະຊາຊາດ, ຊົງໄດ້ຍົກເຂົ້າຂຶ້ນຕໍ່ສູ່ແຜ່ນດິນຢູດາເພື່ອກະຈັດກະຈາຍມັນ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງຄຳຂຶ້ນອີກ ແລະເບິ່ງ, ແລະເບິ່ງແມ, ມີຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຖືເສັ້ນວັດຢູ່ໃນມືຂອງລາວ.

ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງກ່າວວ່າ, ທ່ານກຳລັງໄປໃສ? ແລະລາວຕອບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ໄປວັດນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ,

ເພື່ອຈະເຫັນວ່າຄວາມກວ້າງຂອງນະຄອນນັ້ນເທົ່າໃດ, ແລະຄວາມຍາວເທົ່າໃດ. ແລະເບິ່ງແມ,

ທູດສະຫວັນຜູ້ທີ່ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອອກໄປ, ແລະມີທູດສະຫວັນອີກອົງໜຶ່ງອອກມາພົບລາວ,

ແລະໄດ້ກ່າວແກ່ລາວວ່າ, ຈົ່ງແລ່ນໄປ, ຈົ່ງເວົ້າກັບຊາຍໜຸ່ມຜູ້ນີ້ວ່າ,

ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຈະມີຄົນອາໄສຢູ່ດັ່ງເມືອງທີ່ບໍ່ມີກຳແພງ, ເນື່ອງດ້ວຍຈຳນວນມະນຸດ

ແລະຝູງສັດໃນນັ້ນມີຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ; ເພາະວ່າເຮົາ, ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້, ຈະເປັນກຳແພງໄຟລ້ອມຮອບນາງ,

ແລະຈະເປັນພຣະສິລິຢູທຳມາກາງນາງ. ໂຮ, ໂຮ, ຈົ່ງອອກມາ, ແລະຈົ່ງຫລົບໜີຈາກແຜ່ນດິນເຫນືອ,

ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້; ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ກະຈາຍພວກເຈົ້າອອກໄປດັ່ງລົມທັງສີຂອງຟ້າສະຫວັນ,

ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້. ໂອ ສີໂອນ, ຜູ້ອາໄສຢູ່ກັບທິດາແຫ່ງບາບີໂລນ, ຈົ່ງຊ່ວຍກູ້ດົນເອງເຖິດ.

ເພາະພຣະຢາເວຈອມໂຍທາກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ; ຫຼັງຈາກພຣະສິລິເລວ໌
ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄປຫາບັນດາປະຊາຊາດທີ່ບໍ່ມີສະດີມພວກເຈົ້າ; ເພາະຜູ້ໃດທີ່ຕະຫຼົກພວກເຈົ້າ
ກໍຕະຫຼົກແກ້ວຕາຂອງພຣະອົງ.

ເພາະວ່າ ຈົ່ງເບິ່ງເຖິງ, ເຮົາຈະໂບກມືຂອງເຮົາເໝືອນພວກເຂົາ,
ແລະພວກເຂົາຈະກາຍເປັນຂອງບັນແກ່ບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຕົນ; ແລະພວກເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ
ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາໄດ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ. ຈົ່ງຮ້ອງເພງ ແລະປັຕິຍົນດີ, ໂອ ທີ່ດາແຫ່ງສີໂອນ; ເພາະວ່າ
ຈົ່ງເບິ່ງເຖິງ, ເຮົາມາແລ້ວ, ແລະເຮົາຈະອາໄສຢູ່ທ່າມກາງເຈົ້າ, ພຣະຢາເວກ່າວ. ແລະໃນວັນນັ້ນ
ຫຼາຍປະຊາຊາດຈະເຂົ້າຮ່ວມກັບພຣະຢາເວ ແລະຈະເປັນປະຊາຊົນຂອງເຮົາ;
ແລະເຮົາຈະອາໄສຢູ່ທ່າມກາງເຈົ້າ, ແລະເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າ ພຣະຢາເວຈອມໂຍທາໄດ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາຫາເຈົ້າ.
ແລະພຣະຢາເວຈະຊົງຮັບຢູ່ດາເປັນສ່ວນມະນີຂອງພຣະອົງໃນແຜ່ນດິນບໍລິສຸດ,
ແລະຈະຊົງເລືອກເຢຣູຊາເລັມອີກຄັ້ງ. ຈົ່ງສະຫງົບນັ້ງ, ໂອ ມະນຸດທັງປວງ, ຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະຢາເວ;
ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງລຸກຂຶ້ນຈາກທີ່ປະທັບອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ. ເຊກາຣີຍາ 1:12–2:13.

ພຣະສັນຍາທີ່ວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງເລືອກເຢຣູຊາເລັມອີກຄັ້ງໜຶ່ງ ໄດ້ສຳເລັດເປັນຈົງເມື່ອອິສະຣາເອນໃນສະ
ໄໝບູຮານໄດ້ສ້າງເຢຣູຊາເລັມຂຶ້ນໃໝ່ຫຼັງຈາກການຖືກກວາດໄປເປັນເຊລີຍໃນບາບີລອນ,
ແຕ່ບັນດາຜູ້ພະຍາກອນໄດ້ກ່າວເຖິງຍຸກສຸດທ້າຍຫຼາຍກວ່າຍຸກທຳອິດຂອງເຂົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
"ໄດ້ລຸກຂຶ້ນຈາກພຣະວິຫານອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ," ໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844, ເມື່ອພຣະອົງຊົງລຸກຂຶ້ນ ແລະ
ຊົງຍ້າຍຈາກຫ້ອງບໍລິສຸດໄປສູ່ຫ້ອງບໍລິສຸດທີສຸດ, ໃນເວລານັ້ນ "ມະນຸດທຸກຄົນ" ຈະຕ້ອງ "ນັ່ງສົງບໍ"
ຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເພາະວ່າວັນແຫ່ງການລົບມົນທົນແບບຕົວຈິງໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ, ສອດຄ່ອງກັບ
ຮາບາກຸກ 2:20.

ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສະຖິດຢູ່ໃນພຣະວິຫານອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ:
ໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດສະງົບນັ້ງຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ. ຮາບາກຸກ 2:20

ໃນເວລານັ້ນ ໂຢຮັນໃນພຣະນິມົດບົດທຶສິບເອັດ ໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ວັດພຣະວິຫານ
ຊົງເປັນສົງທິເຊກາຣີຍາໄດ້ເຫັນເມື່ອທ່ານ "ເງືອນຕາຂຶ້ນອີກ ແລະເບິ່ງ ແລະເຫັນຊາຍຄົນໜຶ່ງຖືເຊືອກວັດຢູ່ໃນມື".
ແລ້ວເຊກາຣີຍາໄດ້ກ່າວວ່າ, "ທ່ານຈະໄປໃສ?" ແລະ ໂຢຮັນໄດ້ກ່າວແກ່ເຊກາຣີຍາວ່າ,
"ເພື່ອຈະໄປວັດນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ເພື່ອຈະເຫັນວ່າຄວາມກວ້າງຂອງນະຄອນນັ້ນເທົ່າໃດ
ແລະຄວາມຍາວຂອງນະຄອນນັ້ນເທົ່າໃດ."
ປະຫວັດຂອງການສ້າງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຂຶ້ນໃໝ່ຫຼັງຈາກການເປັນເຊລີຍເຈັດສິບປີ
ແລະປະຫວັດສາດທີ່ເລີ່ມຕົ້ນໃນປີ 1798 ແຕ່ສິ້ນສຸດລົງໃນການກະບົດເມື່ອທູດສະຫວັນອົງທີສາມມາເຖິງໃນປີ
1844 ທັງສອງຢ່າງນັ້ນລ້ວນຊື່ນອກເຖິງພາລະກົດທີ່ເລີ່ມຕົ້ນໃນວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001.

ອານາຈັກພາກໃຕ້, ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ແລະ ກະສັດດາວິດ ລ້ວນແຕ່ເປັນ "ສ່ວນຫົວ"
ບ່ອນທີ່ພຣະອຸປະນິສັຍຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງຖືກສະແດງອອກ. ອານາຈັກພາກເໜືອເປັນຕົວແທນຂອງ
"ຮ່າງກາຍ", ແລະ ເມື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກຳນົດທີ່ຈະ "ຊົງພຣະເມດຕາແກ່ເຢຣູຊາເລັມ" ອີກຄັ້ງໜຶ່ງ ແລະ
"ປອບໂຍນນາງ" ແລະ "ເລືອກນາງ" ອີກຄັ້ງໜຶ່ງນັ້ນ,
ພຣະອົງກຳລັງຊື່ນອກເຖິງການປະທັບຕາຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີຟ້າ,
ຊົງຮວມເຖິງການເຂົ້າມາຮ່ວມກັນຂອງກະດູກແຫ້ງທີ່ຕາຍແລ້ວຂອງລາໂອດີເກຍ, ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ
ການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງກະດູກເຫຼົ່ານັ້ນໃຫ້ກາຍເປັນກອງທັບອັນຍິ່ງໃຫຍ່.

ວຽກງານນັ້ນໄດ້ຖືກນຳສະແດງໄວ້ໃນເອເຊກຽນ ບົດທີ ສາມສິບເຈັດ,
ແລະມັນຖືກນຳສະແດງໂດຍອານາຈັກເໜືອແລະອານາຈັກໃຕ້,
ຊົງເປັນອຸປະມາຂອງວຽກງານແຫ່ງການເຮັດໃຫ້ຄຳສັນຍາແຫ່ງພັນທະສັນຍາສຳເລັດ

ໃນການຈາລຶກພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງໄວ້ເທິງຫົວໃຈແລະໃນຄວາມຄິດຈິດໃຈຂອງຄົນຫນຶ່ງແສນສັກສິນສືບພັນ. ບັນດາໄມ້ສອງອັນນັ້ນ, ມີອັນໜຶ່ງ ແລະມີພຽງອັນດຽວເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຖືກລະບຸວ່າເປັນສ່ວນຫົວ, ແລະຖ້າທ່ານເຊື່ອ, ຖ້າຕາຂອງທ່ານສາມາດມອງເຫັນ ແລະຫຼືຂອງທ່ານສາມາດເຂົ້າໃຈ, ສິ່ງນີ້ກໍລະບຸໃຫ້ເຫັນວ່າໄມ້ອັນໜຶ່ງເປັນສ່ວນກາຍ.

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ການສຶກສານີ້ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

“ເທິງຮາກຖານທຶພຣະຄຣິດເອງໄດ້ວາງໄວ້ນັ້ນ, ພວກອັກຄະສາວົກໄດ້ກໍ່ສ້າງຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນພຣະຄຳພີມັກໃຊ້ພາບການກໍ່ສ້າງພຣະວິຫານເພື່ອອະທິບາຍການສ້າງຄຣິສຕະຈັກ. ຊາກາຣີຍາໄດ້ກ່າວເຖິງພຣະຄຣິດວ່າເປັນ “ກົງງາ” ຜູ້ຈະກໍ່ສ້າງພຣະວິຫານຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ທ່ານໄດ້ກ່າວເຖິງຄົນຕ່າງຊາດວ່າເປັນຜູ້ຊ່ວຍໃນພາລະກິດນັ້ນ: ‘ພວກທຶຍໂກຈະມາແລະກໍ່ສ້າງໃນພຣະວິຫານຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ;’ ແລະ ເອຊາຍາປະກາດວ່າ, ‘ບຸດຊາຍຂອງຄົນຕ່າງດ້ວຍຈະສ້າງກໍ່ແພງຂອງເຈົ້າຂຶ້ນ.’ ຊາກາຣີຍາ 6:12, 15; ເອຊາຍາ 60:10.”

ເປໂຕໄດ້ຂຽນເຖິງການກໍ່ສ້າງພຣະວິຫານນີ້ວ່າ, “ເມື່ອພວກທ່ານເຂົ້າມາຫາພຣະອົງ, ຜູ້ຊົງເປັນສົມມຸດສິດ, ຊົງມະນຸດໄດ້ປະຕິເສດແທ້ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໄວ້ ແລະຊົງເຫັນວ່າປະເສີດ, ພວກທ່ານເອງກໍດູດດັງສົມມຸດສິດ ກໍລັງຖືກກໍ່ຂຶ້ນເປັນເຮືອນຜ່າຍວິນຍານ ເປັນຄະນະປະໂຮຫດອັນບໍລິສຸດ ເພື່ອຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຜ່າຍວິນຍານ ທີ່ເປັນທຸລີອຸບພຣະໄທແກ່ພຣະເຈົ້າໂດຍພຣະເຢຊູຄຣິດ.” 1 ເປໂຕ 2:4, 5.

“ໃນບໍ່ຫນຶ່ງແຫ່ງໂລກຢຶດແລະໂລກຄົນຕ່າງຊາດ ອັກຄະສາວົກທັງຫຼາຍໄດ້ອອກແຮງເຮັດວຽກ ນຳເອົາກ້ອນຫີນອອກມາເພື່ອວາງໄວ້ເທິງຮາກຖານ. ໃນຈິດໝາຍຂອງທ່ານເຖິງບັນດາຜູ້ເຊື່ອທີ່ມີອົງເອເຟໂຊ ໂປໂລໄດ້ກ່າວວ່າ, ‘ເຫດສະນັ້ນ ບັດນີ້ພວກທ່ານຈົບເປັນຄົນແບກໜ້າ ຫຼືຄົນຕ່າງດ້ວຍອີກຕື່ມ ແຕ່ເປັນພົນລະເມືອງຮ່ວມກັບບັນດາວິສຸດຊົນ ແລະເປັນຄົນໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະໄດ້ຖືກກໍ່ສ້າງຂຶ້ນເທິງຮາກຖານຂອງອັກຄະສາວົກແລະຜູ້ພະຍາກອນ ໂດຍມີພຣະເຢຊູຄຣິດເອງເປັນສົມມຸດສິດອັນສຳຄັນທີ່ສຸດ; ໃນພຣະອົງນັ້ນ ອາຄານທັງຫມົດທີ່ປະກອບກັນຢ່າງເໝາະສົມ ຈົ່ງເຕີບໂຕຂຶ້ນເປັນພຣະວິຫານບໍລິສຸດໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ: ໃນພຣະອົງນັ້ນ ພວກທ່ານກໍກໍ່ສ້າງຖືກກໍ່ສ້າງຂຶ້ນຮ່ວມກັນເຊັ່ນກັນ ເພື່ອເປັນທຶສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍພຣະວິນຍານ.’ ເອເຟໂຊ 2:19–22.”

ແລະທ່ານໄດ້ຂຽນເຖິງຊາວໂກຣຣິນໂທວ່າ: “ຕາມພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າຊົງໄດ້ປະທານແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ດັ່ງນາຍຊ່າງຜູ້ສະຫລາດ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ວາງຮາກຖານໄວ້ແລ້ວ, ແລະອີກຜູ້ໜຶ່ງກໍກໍ່ສ້າງຂຶ້ນເທິງນັ້ນ. ແຕ່ຈົ່ງໃຫ້ທຸກຄົນລະວັງເຖິງວິທີທີ່ຕົນກໍ່ສ້າງລົງເທິງນັ້ນ. ເພາະວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດວາງຮາກຖານອື່ນໄດ້ ນອກຈາກຮາກຖານທີ່ໄດ້ວາງໄວ້ແລ້ວນັ້ນ ຊຶ່ງຄືພຣະເຢຊູຄຣິດ. ບັດນີ້ ຖ້າຜູ້ໃດກໍ່ສ້າງລົງເທິງຮາກຖານນີ້ດ້ວຍຄຳ, ເງິນ, ຫີນມີຄຳ, ໄມ້, ຫຍ້າແຫ້ງ, ເຟືອງ; ຜົນງານຂອງທຸກຄົນຈະຖືກເຮັດໃຫ້ບາກົດແຈ້ງ: ເພາະວ່ານັ້ນຈະສະແດງມັນໃຫ້ປະຈັກ, ເນື່ອງຈາກວ່າມັນຈະຖືກເປີດເຜີຍດ້ວຍໄຟ; ແລະໄຟນັ້ນຈະທົດລອງຜົນງານຂອງທຸກຄົນວ່າເປັນຢ່າງໃດ.” 1 ໂກຣຣິນໂທ 3:10–13.

“ພວກອັກຄະສາວົກໄດ້ກໍ່ສ້າງເທິງຮາກຖານອັນໜຶ່ງຄົງ ຄືສົມແຫ່ງຍຸກສະໄໝທັງປວງ. ມາຍັງຮາກຖານນີ້ ພວກເຂົາໄດ້ນຳກ້ອນຫີນທີ່ພວກເຂົາສະກັດອອກມາຈາກໂລກ. ພວກຜູ້ກໍ່ສ້າງມີໄດ້ອອກແຮງເຮັດວຽກໂດຍບາດສະຈາກການຂັດຂວາງ. ວຽກຂອງພວກເຂົາຖືກເຮັດໃຫ້ຍາກຢ່າງຫຼວງຫຼາຍດ້ວຍການຕໍ່ຕ້ານຂອງສັດຕູທັງຫຼາຍຂອງພຣະຄຣິດ. ພວກເຂົາຕ້ອງຕໍ່ສູ້ຕ້ານຄວາມຄຳບໍ່ແຄບທາງສາສະໜາ, ອະຄະຕິ, ແລະຄວາມຊົ່ວຊົງຂອງຜູ້ທີ່ກໍ່ສ້າງຢູ່ເທິງຮາກຖານອັນເທັດປອມ.

ຫຼາຍຄົນຜູ້ທີ່ອອກແຮງເຮັດວຽກດັ່ງຜູ້ກໍ່ສ້າງໃນຄຣິດຕະຈັກ
ອາດຖືກບຽບໄດ້ກັບພວກຜູ້ກໍ່ກໍ່ແພງໃນສະໄໝຂອງເນເຕມຍິາ ຊຶ່ງມີຂຽນໄວ້ວ່າ: ‘ພວກທີ່ກໍ່ກໍ່ແພງ
ແລະພວກທີ່ແບກພາລະ, ພ້ອມກັບພວກທີ່ບັນທຸກຂອງນັ້ນ, ທຸກຄົນໃຊ້ມືຂ້າງໜຶ່ງເຮັດວຽກ
ແລະອີກມືໜຶ່ງຖືອາວຸດ.’ ເນເຕມຍິາ 4:17.” ກົດຈະການຂອງພວກອັກຄະສາວົກ, 595–597.